

Triết học Vô Vi

Chương 1

VÔ VI THIÊN ĐÀNG DU KÝ

Vận Trời ngày 19 tháng 05 năm 2005

Dạo Trời Vô Cực

Thơ rằng

Thiên Ca

***Tiếng ai vang vọng khắp các ngàn
Nhạc Trời kêu gọi khắp muôn phương
Tâm cảm hồn thiêng gieo ý đẹp
Linh hồn tươi sáng nở tình thương***

Thành Lợi nói: Thưa Ân Sư hôm nay ngày lành tháng tốt, thiên hạ ai nấy cũng vui mừng. Sao Ân Sư lại buồn buồn. Có điều chi xin Ân Sư dạy bảo.

Phật sống Vĩ Kiên nói: Trò ngoan, ta nhân lệnh Bề Trên, lập ra thiên ca là muốn cho người đời mau tỉnh thức và dễ dàng ngộ đạo. Hôm nay đã thắm thoát hơn mười năm rồi, mà thiên hạ có người tỉnh người mê. Thế nên ta hơi buồn buồn là trách nhiệm này lớn quá.

Lê. T. Lợi nói: Dạ thưa Ân Sư. Một mình Ân Sư đã làm đại nguyện gánh vác việc đời, ít có ai mà như Ân Sư chịu khó, chịu khổ làm như vậy. Việc làm của Ân Sư, không có nghĩ là tiền mà **Ân Sư nghĩ là đạo**. Con thiết nghĩ thiên hạ rồi đây cũng sẽ có ngày thức tỉnh mà nghe nhạc thiên ca. Hưởng tâm đời và hưởng tâm đạo. Vì nhạc thiên ca dung hòa cả hai lối.

Phật sống Vĩ Kiên nói: Hôm nay nhân dịp Thầy Trò ta, làm việc về đạo. Ta có nhà ý muốn đưa con đi dạo cảnh Trời để ra mắt Thái Thượng Lão Tổ, thuyết pháp con có muốn đi không?

Lê .T. Lợi nói: Dạ thưa Ân Sư, thân Con còn nặng trước, không biết lên thuyền hoa của Ân Sư có bị ô uế không?. Thế nên con hơi ngại!

Phật sống Vĩ Kiên nói : Con khỏi lo, có Ta một bên, dù ai đã theo Ta mà có tâm cầu Phật thì Ta sẽ hướng thuyền hoa, sẽ chở hết những gì xú uế của trần đời mà xả bỏ một lượt. Mau chuẩn bị thuyền Hoa. (thuyền Bát Nhã).

Thành Lợi nói: Đa tạ Ân Sư, thuyền Hoa đã xong. Xin Ân Sư dời bước.

Trên thuyền Hoa hai Thầy trò dong ruổi, trên ngàn mây nước biếc. Gió vi vu làm Thành Lợi thấy tâm hồn mình thanh nhẹ vô biên được theo gót chân Thầy mà ngắm cảnh Trời xanh. Thật là tuyệt diệu lắm thay, khi nhìn lại dưới nhơn gian, thì thấy một màu xanh nhẹ nhẹ, cây cối chung quanh và thành phố đều nằm lặng yên trên một bãi

thảm thiên nhiên của tạo hóa. Hai Thầy trò cứ bay bổng trong không gian mà ngắm cảnh.

Phật sống Vĩ Kiên nói: Thành Lợi, con đứng trên thuyền Hoa của Ta con thấy được gì ?

Thành Lợi nói: Thưa Ân Sư, sao con thấy hình như là hai cái chân của con không có điểm tựa là ý sao. Xin Ân Sư giảng giải.

Phật sống Vĩ Kiên nói: Trò ngoan sở dĩ hai cái chân của con đứng trên thuyền Hoa của Ta mà không thấy cái gì có điểm tựa. Là nguyên nhân sao đây. Thường tu đạo của Ta, thân và tâm không dấy động: Thì mọi sự đều qua nhanh như một cơn lốc.

Trong chớp nhoáng một sa gông mà con đứng yên như bàn thạch. Mà cảm giác như không có điểm tựa. Đó là đã đạt đến cảnh Thái Hư. Phàm những ai theo Ta học đạo, tâm phải kiên trì gìn giữ ba báu linh; tinh, khí và thần. Luôn luôn lúc nào cũng kiên trì gìn giữ, đừng làm cho nó lu mòn. Mình không thể để mất một trong ba thứ đó.

Nó là cốt yếu để luyện kim thân. Kim thân là người sáng tỏa hào quang phát ra trí huệ. Trí huệ là sự hiểu biết của cõi huyền vi, mắt phàm thì không thể hiểu nổi. Chỉ có mắt huệ mới xét đoán cân phân. Cái nào nên và cái nào không nên. Nếu mà thiếu một trong ba thứ đó thì đứng trên thuyền Hoa của Ta sẽ cảm thấy rớt xuống đất như chơi. Con phải thận trọng gìn giữ ba báu linh; tinh khí thần. Để hiệp nhứt cùng Ta. Hôm nay con được đứng trên thuyền Hoa là phước phần của con cũng lớn. Ráng mà ngày đêm lo cố gắng công phu thì nhiên hậu sau này con cũng sẽ đạt được ước mơ. Thoáng một chút thì hai Thầy trò đã tới cảnh Trời Vô Cực nơi Thái Thượng Lão Quân đang ngự.

Đâu Xuất cung là cung của Thái Thượng Lão Quân ngự giám, nơi đây hào quang tỏa rực sáng một màu làm choáng váng mắt Thành Lợi.

Thành Lợi nói: Thưa Ân Sư, hào quang cung điện sáng quá làm con mắt trần của con chịu không nổi, xin Ân Sư cứu con!

Phật sống Vĩ kiên nói: Trò ngoan con uống thuốc Phật vào (Pháp Luân thường chuyển) thì con sẽ cảm nhận nhẹ nhàng ngay. Vì nơi đây là cung Trời Vô Cực nên mọi người ai ai cũng đều dùng **Tiên Thiên Khí** để cho thân pháp nhẹ nhàng và tiếp thu với hào quang. Nên con ngày cũng như đêm luôn luôn lúc nào cũng nhớ luyện pháp luân thường chuyển mà hóa giải khi gặp nguy cấp, nếu không có Ta một bên. Vì nguyên khí của Ta dạy cho con, cũng **chính là Hồn Nguyên Nhất Khí** làm hóa giải tất cả những gì tối tăm hay buồn tủi. Mà nó đem lại một ánh sáng vô cực vô biên không hề tả. Không một ai, Tiên Thánh Phật nào mà không dùng Tiên Thiên Khí này đó con, diệu dụng vô biên.

Thành Lợi nói: Đa tạ Ân Sư, con đã khỏe và cảm thấy mát mẻ vui tươi hơn. Thành Lợi đã hoàn toàn quân bình điển khí trở lại thì thấy cung điện nguy nga hào quang rực rỡ, không chỗ nào mà không rực sáng, vì nơi đây kiến trúc toàn là bằng vàng ngọc. Nên sức sáng của nó làm chói cả mắt khi Thành Lợi mới bước chân vào thì toàn thân run rẩy.

Phật sống Vĩ Kiên nói: Trò ngoan mau bái lạy Đức Thái Thượng Lão Quân và xin Ngài ân độ cho sức đạo. Đa tạ Ân Sư.

Thành Lợi nói: Con Thành Lợi người phàm mắt thịt, không hiểu thấu Thiên Cung. Nay được sự thương xót của Ân Sư dắt con lên cung Trời Đâu Xuất để ra mắt Đức Thái Quân xin kính chúc Đức Thái Quân an bình hạnh phúc vui vẻ muôn năm. Hai thầy trò Thành Lợi cúi lạy Đức Thái Quân. Xin Đức Thái Quân ban phúc. Đức Thái Quân là Thái Thượng Lão Quân viết tắt.

Đức Thái Quân nói: Ta ngự, ở cung Trời vô cực này đã lâu. Mong sao, để gặp người phàm. Mà nhẩn nhủ một đôi lời, mong người đời ráng mà dày công luyện đạo thì có ngày cũng sớm trở về nguyên lai. Vì mọi người, ai ai cũng từ Trời mà giáng lâm xuống thế gian. Lâu ngày vì ham mê tiền tình danh vọng mà bỏ quên quê xưa chốn cũ, khiến Ta ở trên này cũng buồn đau không sao tả được. Khi thấy mọi người ra đi không trở lại. Bỏ quên nguồn cội.

Thành Lợi nói: Thưa Đức Thái Quân, Đức Thái Quân vừa nói bỏ quên nguồn cội là thế nào. Xin Đức Thái Quân rộng tình chỉ giải thêm cho con được rõ. Xin cảm ơn Đức Thái Quân.

Đức Thái Quân nói: Bỏ quên nguồn cội, là người phàm bỏ quên chính họ. Vì chính họ cũng là chiết thân của Thượng Đế. Nên khi họ ra đi mà không biết lối trở về quê xưa. Vì Thượng Đế đã ngự ở trong tâm người phàm từ muôn kiếp. Khi ra đi xuống trần là Thượng Đế đã gặng cái Tâm của Thượng Đế vào tâm họ. Tâm họ cứ ngẫm nghĩ đâu đâu. Ngày ngày cứ nghĩ chữ tiền, thì tiền nó hành thì làm sao thấy Thượng Đế đã ở trong họ, khi họ ra đi xuống trần. Khi mà người Trần nghĩ chữ tiền, thì tiền là Thượng Đế. Nên ai ai cũng tưởng Thượng Đế ở trong tiền, mà tranh cho được chữ tiền, mà tưởng mình đã đạt được Thượng Đế.

Cuối cùng đạt được tiền rồi mà không thấy Thượng Đế ở đâu. Bởi vì người Trần bán mất cái tâm, cái tâm bất chánh, cái tâm bất lương, cái tâm bất trị, cái tâm hèn mọn, cái tâm dâm dục, cái tâm tham lam, cái tâm bỉ ổi, cái tâm giả giọng, tưởng rằng mình hay. Bỏ mất tâm là bỏ mất lối về, thì làm sao ta không buồn tủi khi thấy người đời ham chơi trụy lạc trong chốn tiền tình danh lợi. Mà họ không biết tiền tình danh lợi chỉ là chôn thân, xuống địa phủ mà thôi. Không tin Ta thì con thử nghĩ coi, sao này con theo Ân Sư con là Phật sống Vĩ Kiên xuất hồn xuống địa ngục mà giám xét tội nhân. Thì con sẽ thấy toàn là những người giàu có ở thế gian có bạc tỉ mà rêu rữa khóc ở địa ngục thảm thê. Xin thứ tội, ăn năn tội lỗi mình gây ra. Thế nên, Ta thấy vậy mà khuyên bảo chúng sanh mau thức tỉnh tu thiện mà ngộ đạo nhanh hơn, để sớm trở về nước Cực Lạc mà ân hưởng những điều lành hạnh phúc.

Đức Thái Quân nói tiếp. Hiện thời dưới trần gian có môn tu thiện Vô Vi rất hợp với chúng sanh. Khởi đi xa chi cho mệt, khởi cúng bái chi cho nhiều, tốn hao vô ích, mà ở nhà lo tu tâm dưỡng tánh. Để trở thành người hiền lương cho nhân loại cần dùng. Một khi tu hành, thành tựu thành hiền như rồi, tâm và tánh đã trở về với vị trí cũ của nguyên lai, thì tâm minh trí sáng vô cùng mà hưởng đời vô sanh.

Là không còn sợ chết nữa, lúc đó mới ở cõi Trời mà tiêu dao, an du tự hưởng sự ân độ của tình Trời. Chỉ có con đường tu Vô Vi thôi thì mới nhanh, vì tu Vô Vi là tự hành, tự tiến, tự đạt mà khỏi phải quỳ lạy một ai. Xưa nay, quỳ lạy van xin cúng bái nhiều rồi mà kết quả không tới đâu. Nay trần gian có phương pháp này là tự hành thì sẽ tiến vô biên. Mong người đời mau lo tu tâm, tu tánh, để đạt được những điều gì mình tìm kiếm bấy lâu nay. Muốn tìm kiếm Thánh Tiên Phật, trước hết mình phải tìm mình. Tìm mình là tìm tâm và tìm tánh mình, thì nhiên hậu sau này mình mới hiểu, mới biết tâm tánh của Phật và của Chúa.

Thành Lợi nói: Dạ thưa Đức Thái Quân làm sao mình biết mình trở về với chính mình, với tâm mình, với tánh mình. Xin Đức Thái Thái Thượng chỉ dạy.

Đức Thái Quân nói: Muốn trở về với chính mình để thấy tâm tánh mình và thấy tâm thấy tánh của Chúa của Phật, thì mình phải học chữ hòa và thực hiện chữ hòa. Mình hòa với chúng sanh vì chúng sanh cũng là Phật cũng là Chúa như mình. Nếu mình không hòa với chúng sanh thì miễn hòa với Thượng Đế. Vì chúng sanh cũng từ Thượng Đế mà ra.

Thành Lợi nói: Làm cách nào để hòa. Xin Đức Thái Quân chỉ dạy.

Đức Thái Quân nói: Là mình học nhần đó con. Như người ta chửi mình, mình có thương yêu tha thứ những gì mà người ta chửi mình không. Trái lại mình lại còn mang ơn cái người họ chửi mình. Nếu mà không có họ chửi thì biết đâu là sự thanh nhẹ của mình. Mà mình có sự thanh nhẹ rồi thì mình mới cứu độ quần sanh. Nếu mà người đời không có được sự tôi luyện trong **cái Lò Bát Quái** của ta thì nhiên hậu sau này khó mà gánh vác việc đời.

Thành Lợi nói: Thưa Đức Thái quân Lò Bát Quái là lò gì! Xin Đức Thái Quân giảng giải cho con được hiểu thêm. Xin đa tạ Thái Quân.

Thái Thượng Lão Tổ nói: **Lò Bát Quái là lò tinh luyện kim đơn để đốt cháy phàm tâm.** Dùng lửa tam muội mới tẩy sạch trong lòng chúng sanh. Đó là lửa Tham Sân Si ngày đêm bùng cháy, khiến cho chúng sanh ngày đêm rên xiết. Thế nên muốn học chữ hòa và thực hiện chữ hòa phải vào **lò Bát Quái mà luyện tánh kim cương. Khi mà luyện được rồi thì tánh từ bi khai mở. Tánh từ bi là thuốc trí tuệ đó con.**

Thành Lợi nói: Thưa Đức Thái Thượng Lão Quân, làm sao mà kiềm chế được khi lửa lòng nó cháy lên?

Đức Thái Quân nói: Con cứ co lưỡi răng kề răng niệm Phật mà Phật sống Vĩ Kiên đã dạy con. Đó là mật pháp.

Vì đây là nước cam lồ trong lò Bát Quái của Ta tiết ra thì, tim, can, tì phế, thận của con lần lần được tẩy sạch bụi trần. Lần hồi con mới thấy tánh Phật, tâm Phật trong mình xuất hiện. Con phải được **điều luyện** như vậy hoài hoài thì đi tới đâu mà con không hòa được với ai. Mới đầu mình học hòa với một người thôi, như là chồng mình, hoặc vợ mình, con mình, Cha Mẹ, anh em mình. Mình hòa với chồng mình hoặc hòa với vợ, với anh chị em, Cha Mẹ mình được rồi thì mình hòa với người khác rất dễ. **Hòa với người khác là hòa với Thượng Đế đó con.**

Thành Lợi nói: Đa tạ Đức Thái Quân cảm động lời Đức Thái Quân ban giải, con không biết nói sao. Con nguyện sẽ ghi tâm lời vàng ngọc này mà trao luyện tánh nhẫn nhu, hòa ái mà Đức Thái Quân chỉ dẫn.

Đức Thái Quân nói: Thành Lợi con đã đến đây, thì ta sẽ dắt con đi thăm cung Đâu Xuất cho con mở mang thêm tầm mắt. Đa tạ Đức Thái Quân đã cho phép. Và Đức Thái Quân hướng dẫn hai Thầy trò Xá Lợi tiếp tục dạo cảnh Trời Vô Cực.

Thành Lợi nói: Ở trên này, sao vui quá các Tiên Nữ bay đi, lượn lại một cách nhẹ nhàng. Tâm nghĩ thì thân đã đến nơi, mặt người nào người nấy ai ai cũng vui tươi sáng rỡ, cười đùa tự nhiên và hồn nhiên vô tận. Không thấy một cái gì là mệt mỏi như là ở trần gian.

Những Tiên Nữ ở trên này ai cũng có một vẻ mặt xinh tươi kiều diễm, nói năng toàn là thi phú. Thấy con thì họ cười vì họ biết con mới theo Ân Sư lên chốn này. Được đi một vòng với Đức Thái Quân, mình thấy tâm hồn mình thanh thản vô biên, cảm giác lạ thường khi ở trên đó. Cuối cùng Thái Quân dắt chúng tôi xem Tiên Nữ hát ca.

Ở trên Trời cũng có cảnh hát ca. Nơi đây đang diễn nhạc Thiên Đàng. Các Tiên Nữ vận quần áo thật đẹp thật linh động vô cùng. Họ đang hát khúc Tiên Nữ Nghê Thường. Âm nhạc thật du dương, đàn năm cung réo rắc sống động, diễn tả cảnh thần tiên thoát tục.

Đức Thái Quân nói: Sau khi thưởng thức nhạc tiên, Thành Lợi con cảm thấy thế nào?

Thành Lợi nói: Nghe Đức Thái Quân nhắc. Chợt giật mình cảm thấy, nhạc trên Trời cũng tựa tựa như nhạc thế gian như thiền ca của Vô Vi. Làm con hơi thắc mắc.

Đức Thái Quân nói: Con nói rất đúng, nhạc ở trên Trời cũng giống như nhạc ở thế gian. Ở trên Trời và Đất là một, Đất có cái gì thì Trời có cái đó. Các Tiên Nữ ở trên Trời, dùng lời ca tiếng nhạc mà thay thế cho kinh sách là nhắc nhở cho nhau những vì Đức Thiên Tôn dạy đạo. Vừa rồi các Tiên Nữ dùng lời ca của mình mà chuyển ra thành nhiều khúc nhạc du dương, tạo được nhiều ý đạo trong đó. Nếu như con mà nghe được ý thơ, kinh nhạc ở trên này thì con sẽ cảm nhận được nhiều điều chuyển hóa trong tâm thức của con.

Thành Lợi nói: Thưa Đức Thái Quân vừa rồi Đức Thái Quân có nhắc hai **chữ kinh nhạc**, sao Con nghe ngôn từ này quá mới. Xin Đức Thái Quân giảng giải thêm cho con tường lãm. Đa tạ ơn chiếu cố của Đức Thái Quân.

Đức Thái Quân nói: Đức Thái Quân hạ thấp giọng nhỏ nhẹ ôn tồn nói với Thành Lợi như sau. Kinh nhạc là một loại kinh mới ở trên Thiên Cung dùng để diễn tả hồn thơ, trong đó nó ẩn tàng nhiều sắc thái vi vu trầm bổng. Khiến cho người luyện đạo có cơ hội dễ nhớ dễ học. **Kinh nhạc hay còn gọi là kinh thiên** của Vô Vi cũng tựa tựa như nhau.

Vì xưa kia mấy người ngộ được đạo, ngộ được chân lý họ dùng điển kinh mà viết ra thành sách cho người đời học hỏi. Nên gọi là kinh sách, bằng cách đọc và trì tụng. Đọc và trì tụng hoài cũng không đem vào tâm được bao nhiêu.

Ngày nay tân tiến hơn. **Dùng kinh nhạc hay kinh thiên** thay thế cho kinh sách nó văn minh hơn tiến bộ hơn. Người đời chỉ cần ca một câu, nhớ một chữ trong kinh thiên thì cũng giác ngộ như thường. Loại kinh thiên này rất sống động nó chứa đựng tất cả những lý đạo tình đời thâm sâu trong đó.

Người tu thiên, sau khi giác ngộ cảm thức một lý đạo cao siêu, đem kinh chuyển vào giọng nhạc để phục vụ các Tiên ở trên Trời trong chiều hướng thanh nhẹ mà ngộ đạo nhanh hơn. Thay vì phải tìm tòi mất thời gian truy cứu cả vạn quyển kinh. Loại kinh nhạc hay kinh thiên này dưới nhưn gian cũng có, được gọi là thiên ca mà hằng năm giáo phái Vô Vi đã dày công cố gắng hiển.

Phật sống Vĩ Kiên nói: Vì thời giờ có hạn, Thành Lợi con hãy lạy tạ Đức Thái Quân đã rộng tình mở lượng từ bi mang đuốc trí tuệ cho con. Mau lạy tạ và bái biệt Đức Thái Quân, rồi hai Thầy trò lên thuyền Hoa trở về Thiên Gia Môn. Trên đường trở về Thiên Gia Môn, Phật sống Vĩ Kiên tiếp lời, sau khi con trở về nhưn gian, con có thể ghi lại cảnh Trời Vô Cực này cho người đời biết có được không!

Thành Lợi nói: Đa tạ Ân Sư, con sẽ cố gắng thuật lại những gì con thấy, để khỏi phụ lòng

Ân Sư dạy bảo. Trở về Thiên Gia Môn, Thành Lợi bùi ngùi cảm động được theo Ân Sư học đạo, được đạo cung Trời Vô Cực nghe Đức Thái Thượng Lão Quân thuyết pháp. Thành Lợi mới hiểu ra từ đó tới giờ Phật sống Vĩ Kiên đã kiên trì nhẫn nhục đem cảnh Trời xuống nhưn gian giảng đạo, chuyển đạo vào đời bằng nhạc thiên với lời kinh đạo cho người đời tận hưởng. Hơn mười năm dài, thiên ca được tổ chức thật vất vả các nơi, mà Ân Sư vẫn âm thầm phục vụ. Con không biết gì hơn, chỉ âm thầm cảm ơn Ân Sư đã dày công khó nhọc độ cho người, độ cho đời đã nhiều năm nay. Con kính chúc Ân Sư có sức khỏe nhiều hơn để làm thiên ca cho nhân gian cộng hưởng.

Thành Lợi nhớ lời Thầy chỉ dạy và diễn tả như sau, qua bài thơ đạo Cung Đâu Xuất.

DẠO CUNG ĐÀU XUẤT

Cung Đâu Xuất phát cửa Trời
Tôi thì không biết cửa này nhập môn
Thượng thiên bở ngỡ lạ kỳ
Phải làm thủ tục tắm mình gió xuân

Gió xuân tắm điển của Trời
Thân hình thay đổi muôn chiều đẹp xinh
Người thì mặt ngọc da thơm
Phát ra hương diệu tái tê cả lòng

Thấy mình đổi lớp da lông
Ngàn năm chông chất như là rừng hoang
Ôi sao tắm điển của Trời
Sao mà sung sướng toàn thân lạ kỳ

Hương thơm phản phất trong ngoài
Mát tươi thanh nhẹ vui say đạo Trời
Tôi nghe Tiên nói cõi Trời
Xuất ngôn thi phú khác người trần gian

Thấy tôi họ thử thi thơ
Tôi đây xuất khẩu thi thơ với người
Vì tôi đã học qua rồi
Nên tôi không ngại nói lời thi thơ

Thi thơ người ở trên Trời
Ngay cung Đâu Xuất nói toàn thi thơ
Lời vàng tiếng ngọc vẫn thơ
Dem vào tâm thức sống đời thượng ngưỡn

Kính bái
Con
Lê Thành Lợi